

On és el català emprenyat?

VICENÇ PLANELLA

EL PUNT, 11.03.08

Durant mesos, la classe política i alguns mitjans de comunicació que es consideren influents han alimentat el mite del català emprenyat. Era aquella persona, dona o home, que viu i treballa a Catalunya, que n'estava tipa, dels incompliments de Zapatero amb l'Estatut, de la ministra que ens omplia el Baix Llobregat d'esvorancs o de tenir un nivell d'infraestructures a l'altura dels Clicks de Playmobil. N'estaven tant farts, aquells pobres catalans, que, fins i tot, esperaven amb delit la trucada dels enquestadors de la Generalitat per expressar la seva desafecció envers l'Estat espanyol i per advertir el candidat del PSOE que, aquest cop, l'aniria a votar sa mare. «El català emprenyat» ha estat un dels millors eslògans publicitaris dels darrers anys, com aquell que deia «Busqui, compari i, si troba alguna cosa millor, compri-la». Ha servit per vendre diaris que canvien, però no canvien; per llançar al mercat, en plena crisi hipotecària, una casa gran del catalanisme; per fer brollar una nova bromera d'independentisme pragmàtic, i per convertir en un joc de pàrvuls els lemes de campanya. El problema és que a aquell suposat individu que sintetitzava l'estat d'ànim de tot un poble no se li ha vist el pèl aquest diumenge a l'hora d'anar a votar. I no és que no hi hagi anat, quan parlem d'una participació superior al 71%. És que, probablement, no existia. A Zapatero, com és lògic, l'han votat al Principat els seus íntims, els que el van votar l'any 2004, i 86.029 catalans més. Per contra, els que feien l'emprenyat amb el PSOE –és a dir, la resta– han acumulat una pèrdua de representació de 464.057 sufragis. Això vol dir que, a més dels polítics, aquells que hauríem de copsar la realitat del país també l'estem perdent de vista. Adaptem el que pensen les persones a

un titular enginyós, al que ens dicten fonts inconfessables o al que toca dir perquè ho diu tothom. Interpretem tant i volem filar tan prim, que acabem agafant el rave per les fulles. La realitat és molt més senzilla si la mirem tal com és, encara que potser no ens agradi el color o l'encaix del país que els catalans lliurement han decidit en la contesa de diumenge. Ara ens diran que hem estat víctimes del magnetisme dels pols o d'un tsunami dominical. I si troba alguna cosa millor, compri-la.